

Tiesas (virspalāta) 2016. gada 1. marta spriedums (Bundesverwaltungsgericht (Vācija) lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu) – Kreis Warendorf/Ibrahim Alo (lieta C-443/14) un Amira Osso/Region Hannover (lieta C-444/14)

(Apvienotās lietas C-443/14 un C-444/14) ⁽¹⁾

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Ženēvā 1951. gada 28. jūlijā parakstītā Konvencija par bēgļa statusu — 23. un 26. pants — Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa — Direktīva 2011/95/ES — Standarti starptautiskās aizsardzības saturā noteikšanai — Alternatīvās aizsardzības statuss — 29. pants — Sociālā aizsardzība — Atbilstības nosacījumi — 33. pants — Pārvietošanās brīvība uzņemošajā dalībvalstī — Jēdziens — Ierobežojums — Pienākums uzturēties noteiktā vietā — Atšķirīga attieksme — Situāciju salīdzināmība — Līdzsvarota budžeta izdevumu sadale starp administratīvajām vienībām — Ar migrācijas vai integrācijas politiku saistīti apsvērumi

(2016/C 156/13)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Pamatlietas puses

Prasītāji: Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

Atbildētāji: Ibrahim Alo (C-443/14), Region Hannover (C-444/14)

piedaloties: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 un C-444/14)

Rezolutīvā daļa:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 13. decembra Direktīvas 2011/95/ES par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu, 33. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējiem noteikts dzīvesvietas pienākums kā pamatlietās ir šajā pantā garantētās pārvietošanās brīvības ierobežojums, lai arī ar šo pasākumu minētajam attiecīgā statusa saņēmējam netiek liegts brīvi pārvietoties tās dalībvalsts teritorijā, kas šo aizsardzību piešķirusi, un uz pagaidu laiku uzturēties šajā teritorijā ārpus vietas, kas ir tikusi norādīta atbilstoši dzīvesvietas pienākumam;
- 2) Direktīvas 2011/95 29. un 33. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie neļauj noteikt alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējam, kurš saņem noteiktus īpašus sociālos pabalstus, tādu dzīvesvietas pienākumu kā pamatlietās, lai nodrošinātu pienācīgu no šo pabalstu izmaksas izdevumu sadalījumu starp dažādajām attiecīgajā jomā kompetentajām iestādēm, ja piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā šāds pasākums nav ticis noteikts attiecībā uz bēgļiem, trešo valstu valstspiederīgajiem, kas likumīgi pastāvīgi uzturas attiecīgās dalībvalsts teritorijā citu, nevis humānu vai politisku apsvērumu dēļ vai saskaņā ar starptautiskajām tiesībām, un šis dalībvalsts valstspiederīgajiem, kuri saņem minētos pabalstus;
- 3) Direktīvas 2011/95 33. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neliedz noteikt alternatīvās aizsardzības statusa saņēmējam, kurš saņem noteiktus īpašus sociālos pabalstus, tādu dzīvesvietas pienākumu kā pamatlietās, lai veicinātu trešo valstu valstspiederīgo integrāciju dalībvalstī, kas šo aizsardzību piešķirusi, ja piemērojamajā valsts tiesiskajā regulējumā šāds pasākums nav ticis noteikts attiecībā uz tiem trešo valstu valstspiederīgajiem, kas likumīgi pastāvīgi uzturas šajā dalībvalstī citu, nevis humānu vai politisku apsvērumu dēļ vai saskaņā ar starptautiskajām tiesībām un saņem minētos pabalstus, ja alternatīvās aizsardzības statusa saņēmēji, ņemot vērā šo mērķi, nav objektīvi salīdzināmā situācijā ar to trešo valstu valstspiederīgo situāciju, kas likumīgi pastāvīgi uzturas attiecīgās dalībvalsts teritorijā citu, nevis humānu vai politisku apsvērumu dēļ vai saskaņā ar starptautiskajām tiesībām; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

⁽¹⁾ OV C 439, 8.12.2014.